

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

For klarhedens skyld: Det, vi sagde, var, at vi tror, det bliver meget svært at lave for eksempel de der sikringsordninger. Det har været SF's politik, men aldrig herinde, for det er simpelt hen for svært at finde ud af, hvem der er kunstnere. Og det har jo vist sig, når de ikke vil afgøre, hvem der skal være kunstnere, at så bliver det jo noget brok.

Men det er ikke det samme som at sige, at vi vil skære i de livsvarige ydelser til de ganske få, der får dem. Tværtimod har jeg faktisk arbejdet meget energisk på, at de kom op på det niveau, de havde, da Bomholt i sin tid lavede dem, svarende nogenlunde til en ufaglært arbejder, sagde han vistnok – eller jeg tror, det var Niels Matthiasen, der brugte den formulering – altså højeste dagpengesats, eller hvordan man nu vil sige det i den sammenhæng, så det er til at leve af. Man lever ikke fedt af det.

Og så lige omkring det der med kunsten og med undervisningen: Det er en kulturpolitisk debat, hvis vi gør kulturpolitikken til det centrale, den bør være. Og jeg vil da godt sige, at jeg håber ikke, der er ret mange SF'ere, der hører det: Jeg synes, det er synd, at børnene skal have så meget matematik. Jeg synes faktisk, det er at plage dem i stedet for at give dem noget, der er sjovt og nyttigt, og som de kan bruge resten af deres liv.

Hvis man endelig skal plage børnene med noget, som er disciplineringsfag, så er latin som sådan mere nyttigt; det kan de bruge i sprogfagene. Og så synes jeg, at vi skulle satse meget på, at de får lært at se billeder og får lært også at høre musik. Det er en vidunderlig oplevelse, når man pludselig får en kyndig vejledning, og det er der meget få, der har i skolen.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er til fru Margrete Aukens udsagn om en støtteordning til de skabende kunstnere, som falder uden for hele arbejdsmarkedssystemet i dag. Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt det dækker SF's holdning til den beretning, vi vedtog i sin tid i Kulturudvalget, og som kulturministeren tidligere har arbejdet for, og som senest under finanslovforhandlingerne var med til at præcisere en mulig løsning, som efter min opfattelse også repræsenterer en nytænkning, sådan at den placerer sig på en sådan måde, at det bliver en kunststøtteordning, og derigennem er den uden for arbejdsmarkedsproblemerne.

Samtidig vil jeg sige til fru Margrete Auken, at der jo ligger en vurdering i at komme ind i sådan en sikringsordning i forhold til ikke at være det. Så jeg vil gerne spørge, om SF stadig væk vil arbejde på og være med til at få etableret sådan en ordning, eller om SF er stået af.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Desværre fik fru Margrete Auken mig jo lidt ned på jorden igen; SF havde ikke flyttet sig helt så langt, som man kunne have håbet, men dog et lille stykke, og det var da glædeligt, og det kan vi så glæde os over.

Det kan jo være vanskeligt at finde ud af, hvem det er, der skal regnes for at være kunstnere og blivende kunstnere. Men SF vil ikke gå så langt som til at tage alle dem, der er kommet på livsvarig understøttelse, op til revision, og det er jeg da ked af at høre.

Men det med, at vi skal have de unge, have børnene til at forstå billeder, musik og andre ting, som hører under begrebet kunst, kan jo godt få Fremskridtspartiets fulde støtte, men absolut ikke på bekostning af matematik, for jeg kan godt love fru Margrete Auken for, at der ikke er nogen af de unge, der kan klare sig uden også at kunne matematik og sprog og i øvrigt stave på dansk.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

I modsætning til det med matematikken, som jeg skal vende tilbage til, har jeg faktisk SF bag mig i spørgsmålet om sikringsordningerne, hvis vi kan finde en ordning, der kan lade sig gøre, og som ikke bare er kæmpedyr, men det har jo vist sig, at hver gang vi bad de her kunstnerorganisationer om at finde en model, så vi kunne se, hvem der er kunstnere, altså en model, der ikke havde automatik i sig, så gik det jo i baglås. De ville ikke gå ind og sige, hvem der er kunstnere.

Det, der er det gode ved kunstfondssystemet, er, at dér har vi nogen, der afgør – dem selv om jeg så må sige – hvem det er. Og det kan være skævt en gang imellem, men det er helt umuligt at lave en sikringsordning, medmindre man laver borgerløn, som kan det dér. Men hvis den kommer – og vi har bedt Kulturministeriet kigge på den – er vi meget, meget gerne med på det, hvis den er til at betale.

Og så er det jo rigtigt nok, at jeg ikke har partiet bag mig i det dér med matematikken; det er